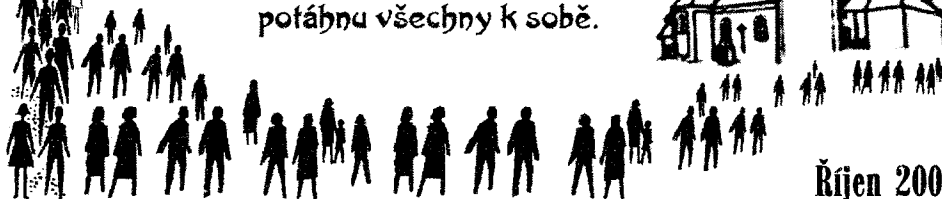

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky

Já, až budu ze země vyvýšen,
potáhnu všechny k sobě.

Říjen 2008

Co s tím vším?

Prožíváme šestiletý projekt "Učíci se Církve", papež Benedikt vyhlásil "Rok svatého Pavla", v neděli při mších svatých rozdáváme dětem samolepky, nastal růžencový měsíc. Co s tím vším? Co s takovou nabídkou?

Někdo na projekt učící se Církve brblá, někdo ho chválí. Jedno rčení říká, že je někdo "papežštější než papež". A já si říkám: Když biskupové usoudili, že tento projekt učící se Církve bude dobrý, proč bych si měl já myslet, že dobrý nebude? Jsem snad chytřejší než biskupové? A tak kážeme jedno předepsané téma za druhým a činit tak budeme dále.

Co s rokem svatého Pavla? S mládeží jsme se rozhodli, že se necháme svatým Pavlem vést v rámci mši pro mládež. (A na tyto mše může přijít každý.) Naš jáhen František chystá pouť k svatému Pavlovi do své rodné farnosti na konci listopadu.

Samolepky? Někteří rodiče volají po návratu mši pro děti v neděli. Já si však myslím (i po poradě s děkanem), že farní nedělní mše má přednost před dětskou mši a učící se Církve taktéž. Prvořadým vychovatelem dětí k víře jsou rodiče. Slyšeli to při křtu svých dětí: "Oba rodiče ať jsou svým dětem prvními svědky víry slovem i životem!" Samolepky jsou krásnou příležitostí, jak si s dětmi aspoň chvíli popovídat o svatých a Písmu svatém. Chceme rodičům pomoci, a proto od tohoto čísla najdou v rámci dětské stránky zpravodaje aspoň pár základních bodů o postavě Nového zákona, kterou děti v kostele dostanou. Tentokrát je to na stranách 14 a 15.

A co růžencový měsíc říjen? Na straně 16 v rubrice "modlitby nemocných" najdeme výzvu k aktivitě! (Vzpomínám na domov, kde jsme se v květnu a říjnu denně společně modlili růženec.)

A když už jsme u nabídek, v tomto zpravodaji najdete ještě jednu na straně 3 v rubrice "Ptáte se...".

(A na závěr ještě jedna vzpomínka: za totality jsme stonali po duchovní literatuře a jak jsme si jí vážili, pokud jsme nějakou sehnali! Dnes ji máme spousty, a jak málo ji využíváme!) Nabídek, výzev i literatury je mnoho, je na nás, jak vše využijeme. To záleží na každém z nás. Využívejme jich k naší spáse a oslavě Boží!

P. Karel Janíček

Svátost biřmování

Hle, tak bude požehnan každý člověk, který se bojí Pána. Požehnej vás Pán ze Siónu, abyste viděli dobra Jeruzaléma po všechny dny svého života a měli život věčný. Amen.

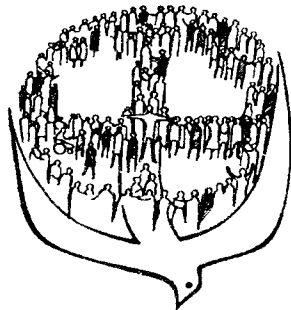
Svátost biřmování tvoří se křtem a eucharistií souhrn „svátostí uvedení do křesťanského života“, jehož jednotu je nutno uchovávat. Tato svátost je potřebná k naplnění křestní milosti. Apoštolové, plní Ducha svatého, začali „hlásat velké Boží skutky“ (Sk 2,11). Ti, kteří tehdy uvěřili kázání apoštolů a dali se pokřtít, dostali pak „dar Ducha svatého“ (Sk 2,38). Aby se lépe vyjádřil dar Ducha svatého, přidalo se ke vkládání rukou mazání vonným olejem – křížmem.

V prvních staletích se biřmování obvykle slavilo společně se křtem, a tak s ním vytvořilo „dvojitou svátost“. Praxe východních církví podtrhuje více jednotu uvedení do křesťanského života.

V obřadu této svátosti je třeba vzít v úvahu znamení pomazání a to, co pomazání naznačuje a vtiskuje: duchovní pečeť. Tímto pomazáním dostává biřmovanec „označení“, pečeť Ducha svatého. Sám Kristus prohlašuje, že je označen pečeti svého Otce. I křesťan je označen pečeti: Bůh si nás v Kristu pomazal, vtiskl nám svou pečeť, a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku, to znamená, že naprosto patříme Kristu.

Posvěcení posvátného křížma je důležitým okamžikem před slavností biřmování. Křížmo svěť biskup na Zelený čtvrtek. Při slavení biřmování biskup vztahuje ruce nad shromážděné biřmovance – znamení darů Ducha svatého – a sám pak vyzývá vylíti Ducha:

Všemohoucí Bože, Otče našeho Pána Ježíše Krista,
Tys dal ve křtu těmto svým služebníkům
odpuštění hříchů a život věčný.
Sešli na ně svého Ducha Utěšitele,
Dej jim ducha moudrosti a rozumu,
ducha rady a síly,
ducha poznání a lásky
a naplň je duchem bázně před Tebou.
Skrze Krista, našeho Pána.

Následuje posvátný obřad svátosti. Uděluje se prostřednictvím pomazání křížmem na čelo, spolu s vkládáním rukou a prostřednictvím slov: „N., přijmi pečeť daru Ducha svatého.“ Ve východních církvích se pomazání koná po modlitbě epikleze na nejvýznamnějších částech těla: na čele, na očích, na nose, na uších, na rtech, na prsou, na zádech, na rukou a na nohou. Je doprovázeno formulí: „Pečeť daru, kterým je Duch svatý.“ Účinkem této svátosti je plné vylíti Ducha svatého, jak bylo kdysi uděleno apoštolům v den Letnic. Políbením pokoje končí obřad svátosti, znamená a vyjadřuje církevní společenství s biskupem a se všemi věřícími. Přináší vzrůst a prohloubení křestní milosti:

- Hluběji nás zakořeňuje do Božího synovství a dává nám právo volat: „Abba, Otče!“ (Řím 8,15)
- Pevněji nás spojuje s Kristem.
- Rozmnožuje v nás dary Ducha svatého.
- Dokonaleji nás připoutává k církvi.
- Poskytuje nám sílu Ducha svatého, abychom šířili a bránili víru slovem i skutkem, abychom statečně vyznávali Kristovo jméno a nikdy se nestyděli za kříž.
- Vtiskuje do duše nezrušitelné duchovní znamení, charakter. Biřmování – stejně jako křest, jehož je naplněním – se uděluje pouze jedenkrát.

Biřmování může a má přijmout každý pokřtěný, který ho ještě nepřijal. Mluví-li se o biřmování jako o svátosti křesťanské dospělosti, nesmí se tím směšovat dospělý věk víry s dospělostí přirozeného růstu.

Příprava na biřmování má být zaměřena k tomu, aby vedla křesťana k důvěrnějšímu spojení s Kristem, k živější důvěrnosti s Duchem svatým, s jeho působením, s dary a pobídkami, aby mohl lépe převzít apoštolskou odpovědnost křesťanského života. Příprava má probudit smysl pro příslušnost k církvi Ježíše Krista, a to jak ke všeobecné církvi, tak k celému farnímu společenství, na němž spočívá zvláštní odpovědnost za přípravu biřmovanců. Pro přijetí svátosti je nutné být ve stavu milosti – svátost smíření. Kandidáti pro biřmování si, stejně jako pro křest, nacházejí kmotra nebo kmotru.

Biřmování uděluje biskup. Pokud ze závažných důvodů nemůže, dává kněžím dovození k biřmování. Je-li křesťan v nebezpečí smrti, má mu biřmování udělit kterýkoli kněz. Církev totiž chce, aby žádné z jejich dětí, i těch nejmenších, neodešlo z tohoto světa, aniž by bylo zdokonaleno skrze Ducha svatého darem Kristovy plnosti.

Rudolf Fiala

Vzpomínka na prázdniny

Chtěla bych se ještě jednou alespoň ve vzpomínce vrátit do letních prázdnin, přesněji do 1. prázdninového týdne, kdy se na naší faře uskutečnil dětský tábor, který s láskou a pečlivostí připravila Jitka Šenkeříková. Veliký dík patří tedy jí, cirkám, které jí denně pomáhaly, a také panu faráři. Náš Pavlík se denně vracel domů s rozzářenými očima a s úsměvem na tváři – a když se dítě takhle raduje ze života, tak mamčiná radost musí být přece dvojnásobná!

S vděčností **Věra Macháčová**

Ptáte se...

Nemohlo by se některý den v týdnu zpovídat déle???

Mohlo. Zkusíme to udělat takto: každý pátek se bude zpovídat už od 16 hodin až do začátku mše svaté. Kdo bude chtít, může tuto nabídku využít. Začneme už teď v říjnu.

P. Karel Janíček

Učící se Církev

22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Eucharistická modlitba I (KKC 1352)

V misálu máme čtyři eucharistické modlitby. V poslední době přibýly některé další - pro mše s dětmi či za různé potřeby, např. o smíření.

Eucharistie je dikůvzdání. Před prefací kněz k tomu zvláště vybízí: "Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci!" a po prefaci se připojujeme ke zpěvu nebeských zástupů: "Svatý, svatý, svatý...!"

23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Eucharistická modlitba II (KKC 1353-1354)

Nejprve kněz s rukama vztaženými nad obětní dary prosí, aby Duch svatý učinil onen zázrak proměnění. Pak následuje vyprávění o ustanovení večeře Páně. Při něm kněz opakuje slova Kristova z poslední večeře - proměňování - lid klečí a klaní se. Tajemství víry - lid zvolá ke Kristu na oltáři Tvou smrt... Pak kněz obětuje nebeskému Otci Kristovu obět - jeho Tělo a jeho Krev.

24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE

Kristovu obět na kříži nestačí jen rozumem uznávat a přijímat, ale je třeba podle tohoto poznání žít!!! (P. Josef Sláčík při mši svaté na náměstí)

25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – POSVĚCENÍ KOSTELA

Obětní hostina – příprava

Po modlitbě Otče náš následují tři prosby: za pokoj a mír (kolik je ohnisek nepokoje! Gruzie, terorismus...), abychom se nedostali do područí hříchů (kolik lidí je závislých na alkoholu, drogách, automatech...) a abychom byli chráněni před zmatky tohoto světa (lidé už nerozlišují, co je dobré a v čem je skryto zlo, jsou zmateni...)

26. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – SV. VÁCLAVA

Obětní hostina – průběh

Svaté přijímání je ten nejzvácnější okamžik mše svaté. Vždyť právě při něm se uskutečňuje ono Kristovo přání: "Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás!"

Kněz při čištění bohoslužebného nádobí se tiše modlí: "Přijímání tvého těla a tvé krve, Pane, ať je nám posilou a lékem k nesmrtnosti!"

Pout' famosti na Svatý Hostýn - 13. září 2008

V první řadě chci touto cestou moc poděkovat Aniče Fojtů a její sestře Marii Krahulíkové za to, že jsme se zase po roce mohli vydat na tradiční pout' k Panně Marii na Svatý Hostýn. Jako vždy jeli i muzikanti, kteří svým hudebním uměním oblažili naši duši jak při mši svaté, kterou jsme měli za nás valašskokloboucké poutníky, tak také při křížové cestě a pak ještě po požehnání před bazilikou. Za to jim patří veliký dík.

I přesto, že byla zima (teploměr venku na faře ukazoval 9,5°C), foukal velice silný vítr, bylo zde dobře a určité každý zase načerpal duševních sil jak ve svátosti smíření, tak v eucharistii. Také každý mohl předložit své poděkování i prosby Panně Marii, která je přece naše nebeská Matka, vyslyší nás a přimlouvá se za nás u svého Syna Ježíše.

Měli jsme možnost setkat se s naším bývalým kaplanem P. Ondřejem Horáčkem, který doprovázel poutníky z Luhačovic a Pozlovic. Na obou stranách byla veliká radost, že se zase vidíme.

V neposlední řadě zbývá poděkovat všem třem řidičům, kteří nás šťastně dovezli.

Když následuji Tebe, Maria, nebloudím –
když myslím na Tebe, nemýlím se –
když Ty mě podpíráš, nepadám –
když Ty mě chráníš, nebojím se ničeho –
když Ty mě vedeš, neunavím se –
když Ty mi vyprosíš u Ježíše milost, jistě dosáhnu cíle.

Za všechny poutníky **Marie Mikulčíková**

PODĚKOVÁNÍ ZA POUT' NA SVATÝ HOSTÝN

Dne 18. srpna 2008 se uskutečnila pout' pro nemocné na Svatý Hostýn. Tuto pout' zajistila pí Anna Fojtů se svou sestrou pí Krahulíkovou. Pouti se zúčastnili nemocní dvěma autobusy včetně otce kaplana a bratra jáhna. Počasí bylo pěkné, pout' se velmi vydařila a všichni poutníci si přejí, aby se tato tradice opakovala.

Všichni co nejupřímněji děkují organizátorkám za jejich obětavost a ochotu.
Pán Bůh zaplat'!

Rudolf Fiala

PODĚKOVÁNÍ MUZIKANTŮM

Děkujeme Jirkovi Tvarůžkovi a všem muzikantům, kteří nás doprovázeli na pouti famosti na Svatý Hostýn, a tak přispěli ke slavnostní atmosféře této pouti.

Muzikanti, díky!

Vděční farníci

Kongregace sester premonstrátek (pokračování)

Působení v době totality

V roce 1950 byly sestry ze Sv. Kopečka převezeny do internačního kláštera v Nové Říši, z Dolan, Rudy n/Mor., Němčic na Hané do Opavy, z Nové Říše po roce do Broumova a odtud v lednu r. 1964 do Radvanova spolu se sestrami z Tábora.

Sestry z nemocnice v Roudnici n. Labem byly v r. 1953 vyvezeny do textilní továrny v Boleticích nad Labem a potom do Chrastavy. Některé byly poslány přeměnit zdevastovaný Chotkův zámek ve Velkém Březně v Domov důchodců nejprve pod správou Charity, potom jako státní ústav. V tomto DD pracovaly sestry až do konce r. 1979, kdy byly přesunuty do Domova důchodců v Kolině a v r.1990 do Léčebny dlouhodobě nemocných v Roztokách u Prahy, kde ukončily svoji činnost v r. 1994. Část sester přešla do Radvanova a část do nově otevřeného Domova blahoslavené Bronislavy v Humpolci, který jim byl v restituci vrácen do vlastnictví, a po jeho rekonstrukci zde provincie zřídila nestátní Domov pro laické seniory.

Sestry z nemocnice v Turnově byly přesunuty do LDN v Jablonně v Podještědí a poté do Domova důchodců v Jabloneckých Pasekách, kde působily až do r. 1985, kdy byly přesunuty do Radvanova.

V letech 1968 - 69 nastalo krátké uvolnění a provincie mohla přijmout několik mladých sester. Ovšem již od r. 1972 bylo znovu zakázáno přijímat dorost. Stejně jako jiné řády a kongregace i toto společenství přijímalo nové členky tajně, i když musely nosit civilní oděv a pracovat v civilních zaměstnáních. Žily v malých komunitách v Praze až do r. 1988, kdy několik sester mohlo být přijato do Charitního domova v Radvanově, kde pečovaly o staré spolusestry. Jiná činnost tehdy nebyla státními úřady povolena.

Návrat na Svatý Kopeček

„Naplnil se čas,“ který Bůh stanovil, a řeholní společenství se mohlo po 40-ti letech znovu vrátit na Svatý Kopeček u Olomouce.

Změny, které nastaly v závěru roku 1989, kdy církev získala svobodu, umožnily, že řeholní společnosti se mohly postupně vracet do svých klášterů, opět přijímat dorost a postupně obnovit svoji veřejně prospěšnou činnost. Premonstrátky se dočkaly navrácení Norbertina na Svatém Kopečku.

V roce 1991 byl celý areál vrácen do vlastnictví sestrám premonstrátkám, které o jeho navrácení žádaly. Poslední budova bývalé mateřské školky byla umořena nájmem, to znamená, že provincie ten objekt od státu v podstatě odkoupila. Základní škola využívala areál Norbertina do roku 1999, kdy pro ni byl státem zrekonstruován areál v Olomouci, kam se ZŠ o prázdninách r. 1999 přestěhovala. V současné době je to jedna z nejmodernějších škol v celé střední Evropě. Sestry premonstrátky použily vlastní úspory k rekonstrukci dvou menších budov v areálu Norbertina, do kterých se v červnu r. 2000 přestěhovaly s velkou radostí a vděčností, že se mohly vrátit zpět do svého mateřince na Svatý Kopeček (kde byla Kongregace založena) právě v jubilejním roce 2000. Tak začala nová epocha života řeholního společenství.

Jejich posláním je dále předávat odkaz sv. Norberta a jeho spiritualitu založenou na úctě ucharistické, mariánské, liturgické a na životě kajícím a apoštolském. Podle Norbertova vzoru spojují nazíravý prvek řeholního životního stylu s apoštolskou prací ve farnosti, při výchově mládeže, v oblasti sociálně-charitativní. Snaží se také pomoci svým starým a nemocným spolusestrám, zmírnit obtíže jejich stáří laskavou a obětavou službou. Je zde i formační dům, kde se připravují mladé sestry na své budoucí poslání v Bohu zasvěceném životě a ve službě bližním.

Spiritualita

premonstrátek se nedá vyjádřit jedním nebo několika slovy. Každá řeholní společnost má svou spiritualitu. Ale všechny mají společné to, co je hlavní - žít a růst v posvěcující milosti, t.j. ve svatosti. Ale cesty, metody a způsoby jsou částečně rozdílné. To zvláštní, odlišné je vždy „vynález“ zakladatele. Sv. Norbert z Xantenu je původcem premonstrátské spirituality. Co „vynalezl“ nového, zvláštního, jiného?

Premonstrátská spiritualita je zároveň kontemplativní a zároveň apoštolská. Spojuje vnitřní život s vnějším působením. To bylo nové, protože v té době řeholníci buď rozjímali, nebo se věnovali práci navenek. A je to nové i dnes.

Pět hlavních směrnic

Bratři a sestry premonstrátského řádu se snaží žít v duchu sv. Norberta, a to: liturgicky, asketicky, apoštolsky, eucharisticky a mariánsky.

Obsah tohoto patera je katolický, ale metoda je premonstrátská. Některé směrnice jsou více vnější, jiné více vnitřní a všech pět tvoří jednotu.

Žít liturgicky - životem společně modlitby jako laus Dei in choro. Bratři sestry konají liturgii hodin. Tato veřejná modlitba Církve je pro ně spolu s eucharistickou liturgií hlavním posláním.

Žít asketicky - kajícím životem: spiritus poenitentiae. Žít premonstrátsky znamená žít přísně, zachovávat dobrovolně jistá omezení, dodržovat pořádek. Plnit pravidla společného života a života jednotlivce.

Žít apoštolsky - v horlivosti za spásu duší - zelus animarum. Bratři a sestry pracují přímo na spáse duší a současně kontemplují. Od Norbertovy doby dodnes byly a jsou některé komunity více nazíravé a jiné více činné navenek.

Žít eucharisticky - v úctě k Nejsvětější Svátosti Oltářní - cultus eucharisticus. Je to výsada i závazek. Bratři a sestry usilují o všechny způsoby vnitřní a vnější úcty a soustřeďují ji na mši svatou. Středem jejich života a každého dne je eucharistická liturgie se skutečnou Kristovou přítomností v Nejsvětější Svátosti oltářní.

Žít mariánsky - v úctě k Panně Marii - cultus marianus. Maria je Paní a Královnou řádu - Domina praemonstratensis, Regina Ordinis nostri. Jí je zasvěcena většina premonstrátských kostelů. Její úctu naplňují v teorii i v praxi. Řádoví teologové vždy obhajovali její Neposkvrněné Početí a řádoví světcí uctívali zvláště její radosti.

Norbertinum

Je to vlastně komplex tří budov, které jsou pod jedním popisným číslem. Jsou spojeny uzavřenými spojovacími chodbami. Hlavní budova, Mateřinec sester premonstrátek

slouží zčásti k bydlení sester jako uzavřená část kláštera. V přízemí Mateřince je už otevřený Domov svatého Norberta, suterén slouží jako provozní zázemí a další dvě budovy by byly k dispozici pro ubytování studentek, poutníků a pro různé duchovní programy, školící semináře atd.

Od r. 2002 se začalo pracovat na projektu vnitřní rekonstrukce hlavní budovy (mateřince) v areálu Norbertina. Jako první byl zrekonstruován suterén, kde vznikly nové prostory kuchyně s přílehlými sklady a prádelna. s potřebným zázemím pro civilní personál. Tento provoz byl otevřen v lednu 2004 a postupně se nabídla možnost obědů pro širší veřejnost s vlastní donáškou. Stejně tak i praní prádla pro veřejnost. Využívají toho většinou důchodci a taky prázdninovní výletníci. Zájemci si nosí jídelnosiče, do kterých se jim v kuchyni přidělí strava dle výběru podle jídelníčku, který je nabídnut vždy týden dopředu. Cena jídla je přijatelná i pro důchodce i pro člověka s menším příjmem a pro veřejnost se vaří od pondělí do pátku. Když je v týdnu státní svátek, i tehdy je nabízen oběd.

Pomocí grantů a sponzorských darů bylo možné pokračovat v rekonstrukci přízemí hlavní budovy, kde byl otevřen v červenci r. 2005 Domov svatého Norberta pečovatelského typu pro laické seniory především ze Sv. Kopečka a blízkého okolí. Zájem seniorů o poskytnutí těchto služeb je velký, i když kapacitně je omezen charakteristikou stavby. Přesto pomáhají aspoň některým zmírnit jejich tíživou situaci a zpříjemnit závěr jejich života. Senioři mají - kromě jiného - také možnost zúčastnit se duchovních programů v kapli. Společenství chce být - podle doporučení zakladatele sv. Norberta - místem tělesného a duchovního občerstvení. Zbývaly ještě dvě podlaží, které bylo třeba opravit, aby se do nich mohl přestěhovat zdejší Charitní domov, protože prostory, které dosud CHD využívá, nejsou bezbariérové. Podařilo se získat investiční dotaci, která významně podpořila řádové finanční zdroje, takže mohlo být zkolaudováno předposlední podlaží. Nyní se pokračuje v opravě posledního podlaží a původní kaple v mateřinci. Po jejím ukončení bude možné přestěhovat do opravených prostor CHD. V uvolněných prostorách dvou menších budov by mělo být otevřeno Duchovně - relaxační centrum, které by umožňovalo ubytování studentkám, poutníkům a těm, kteří chtějí obnovit své fyzické i duševní síly v krásném prostředí Svatého Kopečka, ale také pro handicapované a jinak potřebné jedince i skupiny. Provincie má před sebou vizi fungujícího celého areálu Norbertina.

Současnost sester premonstrátek a záměry do budoucna

Vedle kláštera je krásná bazilika Navštívení P. Marie, kde působí premonstráti ze strahovské kanonie, se kterými spolupracují. Ve vnější činnosti mimo komunitu se angažují ve službě nevyčísitelně nemocným ve zdejší hospici (S. Klára), na sekretariátě olomouckého arcibiskupství (S. Rafaela, která je současně varhanicí a vede chrámový sbor zde) a S. Siarda vyučuje na Teologické fakultě v Olomouci a věnuje se hodně mládeži i katechetům. Věnují se také adoracím IHS, zvláště za potřeby církve, řádu i celého světa. Komunita sester žije bohatým duchovním životem. Spolupracují i s civilními zaměstnanci, kteří jim pomáhají uskutečňovat jejich poslání zde na tomto místě. Z jejich iniciativy vzniklo i Občanské sdružení Norbert na podporu činnosti kongregace.

Ve Velkém Týnci na diecézní faře působí S. Norberta. Ta již delší dobu žije mimo komunitu, aby pomáhala svému nemocnému bratru knězi. Pomáhá mu ve farnosti s mládeží, připravuje děti na první svatě přijímání, divadelní představení s duchovními tématy, stará se o farní domácnost a o výzdobu kostela. Farnost je od Svatého Kopečka vzdálena cca 20 km, takže S. Norberta se s ostatními sestrami pravidelně setkává.

Eduard Vladimír

30. výročí volby Jana Pavla II. papežem

*V knize České srdce pro Jana Pavla II. vzpomíná na setkání s Karolem Wojtylou a jeho zvolení papežem **MUDr. Mgr. Josef Kořenek, Csc. z Loučky u Valašských Klobouk:***

Během svého studia jsem pracoval na interní klinice jako pomocná vědecká síla. V roce 1967 jsem byl za výborný prospěch vybrán na prázdninovou praxi na chirurgii do polského Štětína.

Už před odjezdem jsem přemýšlel, že bych zajištěnou praxi v přímořském Štětíně toužil vyměnit za vnitrozemský Krakov. Poprosil jsem o to na příslušném oddělení lékařské fakulty a jakýsi ušlechtilý úředník mi vše zařídil. Vykonával jsem praxi na chirurgické klinice prof. Dr. Józefa Bogusze v Krakově.

Každé odpoledne jsem procházel po tom krásném městě. Dokonce jsem zazvonil i na vrátnici kláštera dominikánů, kde se mě ujal P. Jacek Salij, který nyní žije ve Varšavě, je významným teologem a dodnes si občas vyměníme pozdravy. Jednou jsem na ulici zahlédl plakát, že se v klášterním kostele minoritů koná mše svatá na počest zahájení procesu blahorečení minority Maxmiliána Kolbeho. Bude ji celebrovat generální představitel řádu z Nizozemí a kázat bude kardinál Karol Woltyla. Nenechal jsem si tuto příležitost ujít, i když jsem předtím o vzácné osobnosti otce Maxmiliána nic nevěděl; neslyšel jsem ani o panu kardinálovi Woltylovi.

Příjemný prázdninový podvečer, kdy teplý krakovský vzduch mile hladil přeplněné nádvoří minoritského kláštera, mě oslovil očekáváním něčeho slavnostního, až výjimečného.

Po několika minutách byly modlitby věřících přerušeny jásavými vstřícnými pozdravy, které patřily právě přicházejícímu usměvavému mladému muži – tehdy „několikaměsíčnímu“ kardinálovi – 47letému Karolu Wojtylovi. Byl jsem doslova ohromen silou jeho charismatu. Kardinálova tvář prozářená láskou vyjadřovala těžko popsatelnou vznešenost duchovní síly jeho osobnosti. Jeho oči se s pochopením blízké lásky setkávaly s očima přítomných, jeho podaná ruka a slova, která

pronášel, dotvrzovaly opravdovost výjimečné osobnosti. Fascinován tímto prožitkem prvního setkání jsem spolu s věřícími vešel do chrámu. Během eucharistické oběti proběhlo kázání pana kardinála. A nebyla to žádná úřední homilie, byl to vznešený koncert lásky ztvárněný ve slovech a větech.

Tento prázdninový podvečer v polském Krakově byl jedním z rozhodujících dnů mého života. Osloven poselstvím lásky vyzařující z charismatické osobnosti pana kardinála Karola Wojtyly jsem se vždy snažil, a dosud se snažím, ve své lékařské profesi vnímat lidský život jako nesmírný dar.

Byl jsem tehdy 24letým medikem. Nebylo jistě mnoho Moravanů a Čechů, kteří mohli Karola Wojtylu potkat v roce jeho jmenování kardinálem. Jsem nesmírně vděčný milujícímu Bohu a přesvaté Matce Panně Marii, že mě vedli k možnosti prožít toto úžasné setkání o prázdninách roku 1967.

Možná mi nikdo neuvěří, ale při volbě Svatého otce v říjnu 1978 jsem podvědomě tušil, že papežem se může stát právě tato výjimečná osobnost. První rozhlasová stanice, odkud jsem se to večer 16. října dověděl, byla Svobodná Evropa. Byl jsem šťasten, stejně jako miliony dalších věřících.

přepsala Milena Novosadová

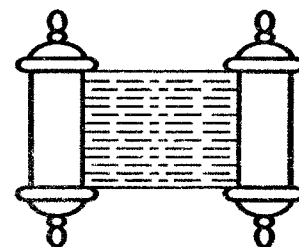
Scholový tábor 2008

Letos se naše scholička Ovečky vypravila na letní tábor do Vrbetic na chatu Vrb. Jelikož téma našeho scholového tábora bylo „Putování Izraelitů do země zaslíbené“, „putovali“ jsme na chatu pěšky. V půli cesty se však spustil prudký déšť, a proto nám vedoucí zajistili odvoz na chatu. Po vybalení jsme se rozdělili na družstva - Sopláci a Slintáci. Celým táborem nás provázela naše hymna „Podivuhodný příběh“. Ranní probuzení bylo jak líbeznou hrou na flétny, tak třískáním do hrnců a poté vždy následovala ranní rozcvička venku v pyžamech při hudbě. Každý den jsme hráli zajímavé hry. Za zmínku stojí vytahování jablek z vody pomocí úst bez použití rukou. Nebo také hra vidličky a nože. Hráli jsme scénky za předem určených podmínek, při kterých se všichni velmi pobavili. Ještě teď se tomu smějeme. Všem se nám líbila možnost vyrobit si z koráiků zkrášlující doplňky. V neděli jsme slavili mši svatou ve vlachovickém kostele a doprovázeli ji svým zpěvem. Protože bylo krásně, strávili jsme celé odpoledne na místním koupališti. Během tábora nás přijel navštívit náš otec Standa, díky němuž jsme měli možnost prožít krásnou mši svatou v přírodě. Vydali jsme se na Hložec a poté jsme měli jak se patří diskotéku se vším všudy. Poslední večer jsme ukončili táborákem a stezkou odvahy. Velkým zážitkem pro nás byly večerní modlitby při svíčkách. Bohužel i letos nás na táboře pronásledovali nemocňáčci, ale i přesto nás provázela skvělá atmosféra. Velký dík patří našim vedoucím - Pavlovi Vlčkovi, Petře Jahodové a Lucii Mačkové, kteří pro nás připravili skvělý program. Také nesmíme zapomenout na naše vykrmené bříško, o které se staraly naše skvělé kuchařky Anička a Hanička, kterým patří také velký dík. Potěšující byly i návštěvy Petra Šerého a Jakuba Šimoníka. Na tento tábor nikdy nezapomeneme a věříme, že i po letech nám vzpomínka na něj vykouzlí úsměv na tváři.

Za ovečky Eva a Pavla

ŽIDOVSKÝ KRÁL DAVID

Davidova žlutá hvězda se stala za 2. svět. války symbolem nesmírného utrpení, kdy zahynulo v nacistických koncentračních táborech 6 milionů Židů. Vždyť druhý židovský král David se stal synonymem spravedlivého, ušlechtilého a statečného panovníka (vládl v letech 1004 – 973 př.n.l.), který i přes své slabosti a hříchy žil v souladu s etickým kodexem judaistického náboženství. Snad s výjimkou jeho syna Šalamouna (mj. pravděpodobného autora nádherné lyrické skladby s milostným leitmotivem Píseň písní) se mu žádný židovský král nemohl vyrovnat, co se týče hluboké víry v Boha Hospodina. Byl to on, kdo nabádal Židy k dodržování morálních norem judaistického náboženství. Stal se největší a nejen symbolickou postavou židovské víry (vedle Abraháma, Izáka, Jákoba, Mojžíše, Isaiáše a Judy Makabejského), ale také dějin židovského národa.

David pocházel z Judeje, narodil se kolem roku 1010 př.n.l. Jeho matkou byla skromná a pokorná Rút. Podle biblického vyprávění byl David již od dětství pastevcem ovcí a náboženský vůdce Židů Samuel si právě Davida vybral pro úřad izraelského krále pro jeho vlastnosti (pokora, skromnost, pevná vůle, silný charakter, úcta k slabším a ponižovaným). Saul si Davida vybral jako žoldnéře do armády, profesionálního vojenského výcviku se Davidovi dostalo u Pelištejců u vojenské jednotky. Brzy se stal feudálním vazalem gátského krále Achiše. Ještě předtím, než se stal králem, porazil Filištijce a jejich vojevůdce Goliáše. Po Saulově smrti v bitvě s Filištijci byl David v Hebronu korunován za krále jižních izraelských kmenů (mj. Saul vládl severním izraelským kmenům). Davidova vláda byla pro Židy požehnáním – šlo vskutku o zlatou a slavnou éru. Sjednotil Izrael v silný stát, který odrazil mnoho nepřátelských vpádů z jiných zemí Blízkého východu. Za hlavní město izraelského království zvolil Jeruzalém, který zvelebil, opravil cesty, silnice, hradby a terasy. Nechal obsadit skalní pevnost (Sion), postavil pro své vojáky kasárny, vybudoval královský palác a začal stavět ústřední chrám (se symboly židovské víry – mj. Desatero Božích přikázání) pro celý izraelský lid. Dokázal posílit svou panovnickou pozici ztotožněním národního náboženství se svým královským rodem. Citují: „David byl nicméně významný král, a to ze tří důvodů. Za prvé, sjednotil královskou a církevní roli způsobem, který byl pro Saula naprosto nedosažitelný. David, navzdory své občasné hříšnosti, byl nesporně mužem hluboké religiozity. Za druhé, Izraelitům připadalo, že David ve svém postavení krále a kněze dostal Boží požehnání, protože už jen jeho samotné vojenské úspěchy neměly obdoby. Drtivě porazil Pelištejce a natrvalo je vykázal do úzkého pobřežního pásu. Za třetí, David vybudoval národní a náboženské hlavní město, které navíc bylo jeho osobním zábohem.“ (P. Johnson: Dějiny židovského národa, s. 61-62)

Závěr Davidovy vlády byl provázen rozpory mezi jižní a severní částí izraelského království, až došlo k jeho postupnému rozdělení. Ještě se dočkal proradné vzpoury svého syna Absolona, který chtěl svého otce svrhnout z trůnu.

Král David měl i silné umělecké citění – rád zpíval a hrál na loutnu chvalozpěvy (žalmy – v nich opěvoval Boha). Literárními historiky (biblickými filology) je považován za pravděpodobného autora převážné části žalmů.

Život a vláda krále Davida jsou ve starozákonních textech zaznamenány v těchto starozákonních knihách: První kniha Samuelova, Druhá kniha Samuelova, První kniha královská.

Hospodine, jak mnoho je těch, kteří mě souží

Hospodine, jak mnoho je těch, kteří mě souží,
mnoho je těch, kdo proti mně povstávají!

Mnoho je těch, kteří o mně prohlašují:

„Ten u Boha spásu nenalezne.“

Ze všech stran jsi mi však, Hospodine, štítem,
tys má sláva, ty mi zvedáš hlavu.

Pozvedám hlas k Hospodinu,
a on ze své svaté hory mi už odpovídá.

Ulehnu, usnu a probudím se,
neboť Hospodin mě podepírá.

Nebojím se davu desetitisíců,
kteří kolem proti mně se kladou.

Povstaň, Hospodine,
zachraň mě, můj Bože!

Rozbiješ čelisti všem mým nepřítelům,
svévolníkům zvyrážíš zuby.

V Hospodinu je spása.

S tvým lidem je tvoje požehnání.

(Žalm 3 – První kniha žalmů)

Prameny: Bible. Praha 1991

Johnson, P.: Dějiny židovského národa. Praha 1995 (cit. s. 61-62)

Radim Častulík

Prázdniny v novohradském klášteře

Začátek září jsem prožíval se dvěma spolubratry z ročníku v Novohradských horách. Když jsem objednával ubytování, myslel jsem, že jedeme do kláštera servitů. Znal jsem ještě ze semináře otce Gerharda, který tam působil. Situace se ale změnila a v klášteře nás přivítala nová komunita Rodina Panny Marie. Čítá aktuálně tři kněze a pět sester, většinou ze Slovenska a Rakouska. Na kratší misií tam byl ale také například člen komunity z Pobřeží slonoviny. Se servity jsme se ale přesto nepřímo setkali. Poslední, který tam působil, otec Bonifilius Wagner, je na místním hřbitově pochován a jeho životu a požehnanému působení je věnována výstava v části kláštera.

Kromě výprav do Novohradských hor jsme podnikli plánovanou cestu k trapistkám do Poličan a neplánovanou výpravu (na radu hostitelské komunity) k poutnímu místu Svatý Kámen a k obnovenému kostelu v Cetvinách. Ten je blízko hranice s Rakouskem, a ač byl vojáky poničen, dnes na rozdíl od zchátralých vojenských objektů dominuje celé lokalitě.

Tak jsem se z první kněžské dovolené vrátil obohacen poznáním přírody i dějin, novými kontakty z klášterů a komunit i utuženým společenstvím se svými spolubratry.

Otec Stanislav

REDAKCE DĚTEM

Strategie

S naditým batohem na zádech krácel muž do nejbližšího města. Chtěl tam prodat krásné plstěné klobouky, které zhotovil a které jeho žena pečlivě ozdobila pestrobarevnými stuhami. Kolem poledne se přiblížil k lesíku a rozhodl se, že si trochu odpočine ve stínu stromů. Uložil se pod jeden rozložitý strom, snědl kousek chleba, zapil ho douškem vody a zakrátko zadrhl.

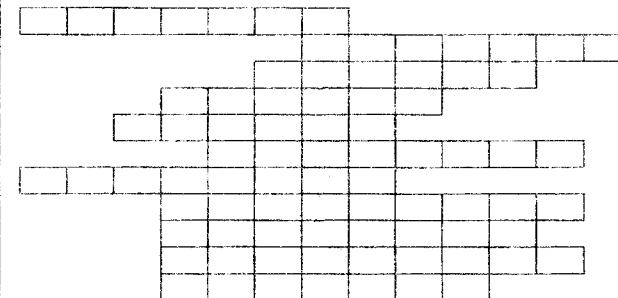
Když začal tiše pochrupovat, přišly k němu zvědavé opice. Bedlivě pozorovaly kloboučníka zpoza hustého listoví a doufaly, že mu budou moct něco uloupit. Nejzkušenější z nich slezla opatrně ze stromu a přikradla se k batohu opřenému o kmen. Tahala za něj, až se nakonec překulil. Pootevřel se a vypadl jeden z pestrobarevných klobouků, stejný, jaký měl spáček posazený ještě napůl na hlavě. Opice ho napodobila a také si narazila na hlavu tu věc. V té chvíli už ostatní opice nemohlo nic zadržet. Každá chtěla mít také takovou ozdobu. Seskákaly ze stromu a začaly se rvát o klobouky.

Vřeštění opic prudce vytrhlo kloboučníka z dřímoty. Vyskočil a rozeřval se, když viděl, co se stalo. Opice se zděšeně rozutekly a vyšplhaly i s klobouky na stromy. Dole pobíhal kloboučník, zuřil a nadával a nad ním opice rozpustile skákaly z větve na větev. „Zatracené zlodějky!“ křičel kloboučník a hrozil opicím pěstmi. „Vraťte mi klobouky!“ Jenže opice ho napodobovaly, zvedaly ruce a poskakovaly z jedné nohy na druhou.

„Vy zlomyslné potvory!“ řval kloboučník. „Pro vás je to hra, ale pro mě a pro mou rodinu znamenají klobouky živobytí na nadcházející zimu.“ Celý zoufalý si dřepl na zem a nevěděl, co si počít. Když konečně opět vyhlédl, zjistil, že si opice také sedly a zvědavě po něm pokukují, jako by napjatě očekávaly, co udělá. Vtom dostal kloboučník nápad: Jestliže opice po něm všechno dělají... A tak naoko rozzuřeně vyskočil a nadával a zuřil.

Rovněž opice vyskočily, rozvřeštěly se, přeskakovaly z větve na větev a trásly jimi, až se listí sypalo. Kloboučník se pustil do ještě divočejšího tance a pak se rozmáchl a strhl si klobouk z hlavy a mrštil jím prudce o zem. A všechny opice sňaly klobouky z hlav a hodily je na zem. Kloboučník měl dojem, že z nebe prší klobouky. Rychle je posbíral a zastrkal do batohu. Dobře ho zavázal a co nejrychleji se vzdálil. Jde jen o to umět se domluvit, pomyslel si a měl radost, že se všechno v dobré obrátilo.

Křížovka:

vyslanec Vatikánu v jiném státě
latinský překlad Pisma sv.
izraelský soudce mimofádné síly
budova, která slouží k bohoslužbě
moravské poutní místo
zkušební doba po přijetí do řádu
čtvercové naškrobené plátno
zpěvník používaný v kostele
rozhovor s Bohem
pohřebiště prvních křesťanů
mše za zemřelé

JAKUB, SYN ZEBEDEŮV - APOŠTOL

SVÁTEK: 25. července **VÝZNAM JMÉNA:** pevně drží **Atributy:** kniha či svitek Evangelia, poutnická hůl s mušlí hřebenatkou, brašna **PATRON:** Španělska, poutníků, bojovníků, dělníků, horníků, kloboučníků, lékárníků; vzýván je za dobré počasí i na ochranu před revmatismem.

Bratr Janův, spolu s ním a také Petrem a Ondřejem rybařili na Galilejském jezeře, spolu se stali prvními Ježíšovými učedníky. Jakub, Jan i Petr se stali svědky několika důležitých událostí Ježíšova působení, např. proměnění na hoře a vzkříšení Jairovy dcery, také jej doprovázeli do Olivové zahrady. Po vzkříšení dál hlásal evangelium. Kolem roku 44 jej vojáci Heroda Agrippy zajali a stali mu hlavu. Byl první z dvanácti apoštolů, který podstoupil mučednickou smrt.

V 9. století byla v Compostele vybudována bazilika zasvěcená sv. Jakubovi, která se po čase stala nejslavnějším poutním místem Evropy. Ve 12. století byl založen rytířský řád „sv. Jakub od meče,“ který měl ochraňovat poutníky, kteří k tomuto místu putovali. Také dnes je Santiago de Compostela cílem mnoha poutníků. Velkou úctu k sv. Jakubovi chovali také sedláci, proto v den jeho svátku přinášeli do farního kostela k žehnání první zralá jablka.

S dětmi můžete podrobněji rozebrat některou z událostí, u které byli Jakub, Jan a Petr, např. proměnění na hoře a vzkříšení Jairovy dcery, „bdění“ v Getsemanské zahradě.

LUKÁŠ - EVANGELISTA

SVÁTEK: 18. října **VÝZNAM JMÉNA:** žádný **ATRIBUT:** býk (býk je obětní zvíře, Lukášovo evangelium začíná vyprávěním o Zachariášově oběti v chrámu). **PATRON:** lékařů, malířů, notářů, chirurgů, umělců, zlatníků, sochařů, knihářů, řezníků, vyšivačů, křesťanského umění.

Lukáš byl velmi vzdělaný člověk. Byl to lékař a pocházel z pohanské rodiny a pohanského prostředí (Antiochie). Když uslyšel o Ježíši z Nazareta, uvěřil v něj a nechal se pokřtít. Stal se přítelem apoštola Pavla, kterého vyléčil ze záhadné nemoci. Doprovázel Pavla na jeho misijních cestách. Zůstal s ním, i když jej Římané zatkli a věznili. Potom se jako zajatci plavili lodí do Říma a potkalo je velké dobrodružství: zastihla je velká bouře, při které loď ztroskotala. Všichni měli velký strach, lodníci dokonce chtěli utéct na záchraných člunech, ale Pavel s Lukášem neztráceli naději a důvěřovali Bohu, že se jim nic nestane, a všechny své spolucestující utěšovali, ať se nebojí. Bouře je zanesla k neznámé zemi. Poté, co k ní dopluli, zjistili, že je to ostrov Malta. Místní lidé byli k cizincům velmi milí, až jednou Pavla při sbírání dříví kousla zmije. Domorodci si mysleli, že Pavel je určitě vrah (proto jej bohové trestají). Pavlovi se však nic nestalo, takže ho považovali za boha. Na Maltě strávili tři měsíce a pak se vydal do Říma, kde byl Pavel uvězněn. Lukáš byl jediný, kdo s ním zůstal při jeho uvěznění až do jeho smrti.

Lukášovi se připisuje autorství jednoho z evangelií a Skutků apoštolů.

Lukáš je příkladem ve věrnosti a vytrvalosti: být vytrvalí např. v pravidelné modlitbě (ranní a večerní), v účasti na nedělních mších sv.

BARTOLOMĚJ (NATANAEL) - APOŠTOL

SVÁTEK: 24. srpna **ATRIBUTY:** kniha, prapor, poutnická hůl nebo hůl s křížem, nůž na sdirání kůže, někdy jeho vlastní kůže, často bývá v jeho blízkosti poražený ďábel **VÝZNAM JMÉNA:** syn oráče **PATRON:** horníků, řezníků, knihářů, krejčích, sedláků, vinařů, pekařů, proti nervovým chorobám, třesu a kožním nemocem.

Původně se jmenoval Natanael, pocházel z Kány v Galileji. K Pánu Ježíši jej přivedl apoštol Filip, který za ním jednou přišel s ohromující novinou, že našli toho velkého muže (Spasitele), kterého předpovídali proroci. Tímto mužem je Ježíš, který pochází z Nazareta. Natanael tomu nechtěl zprvu věřit a řekl: „Z Nazareta? Co by odtamtud mohlo vzejít dobrého?“ Filip ho nakonec ale přemluvil, ať se jde alespoň podívat a uvidí, že Filip mluví pravdu. Ježíš Natanaela ale už předtím znal a velmi si vážil jeho ušlechtilosti a smyslu pro spravedlnost, proto když jej uviděl, zvolal: „Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti!“ (Jan 1,48). To Natanaela udivilo a zeptal se ho, odkud ho zná. A Ježíš mu odpověděl, že ho viděl pod fíkovníkem. To Natanaela oslovilo natolik, že uvěřil, že Ježíš je Boží Syn. Po Kristově smrti hlásal evangelium v Arménii, Mezopotámii a Indii. Proslavil se zvláště schopností uzdravovat nemocné a posedlé. Údajně vyléčil také dceru arménského krále Polonia, načež se celá rodina obrátila na křesťanství. Zuřící pohanští kněží proti Bartolomějovi pošvali králova bratra, který jej nechal zajmout a krutě mučit. Pak byl odsouzen k tzv. perskému trestu smrti, kdy mu byla zaživa stahována kůže z těla.

Bartoloměj je nám vzorem svým smyslem pro spravedlnost. I když nejprve nevěřil, že Pán Ježíš je Boží Syn, šel se o tom přesvědčit, aby jej třeba neodsoudil neprávem. Když jej pak uviděl, poznal, že Filip říkal pravdu.

ŠIMON (HORLIVEC, KANANEJSKÝ) A JUDA (=TADEÁŠ) - APOŠTOLOVÉ

SVÁTEK: 28. října **VÝZNAM JMÉNA:** Šimon - Bůh slyší, Tadeáš - milující, soucitný **ATRIBUTY:** mučednické nástroje: pila, sekyra a kopí **PATRON:** Juda Tadeáš – v těžké nouzi a zoufalých situacích; Šimon - zedníků a dřevorubců.

Šimon původně pravděpodobně patřil ke skupině zelótů, která bojovala proti římské okupaci. Přídomek Horlivec pochází ze spojení s jeho náboženskou a mravní horlivostí, kananejský z překladu slova quana - káné.

Juda Tadeáš, rodák z Emauz, byl mladším bratrem apoštola Jakuba Menšího, synem Kleofáše a Marie Kleofášovy. Jeho mladší sestrou byla sv. Marie Salome a dalšími bratry: druhý jeruzalémský biskup sv. Simeon a sv. Josef. Ve dvou listech je tento apoštol zmiňován jako Jidáš, syn Jakubův. Je pravděpodobné, že své jméno na Tadeáš změnil po zradě Jidáše Iškariotského. Je uctíván jako patron v zoufalých situacích. Podle legend byl tento apoštol velmi skromný a po Ježíšově Zmrtvýchvstání působil spolu s Šimonem Horlivcem (v Sýrii, Persii a Mezopotámii) a spolu byli také umučeni.

Vždy, když jsme v těžké situaci, když se bojíme, můžeme sv. Tadeáše prosit o přímluvu. On pak na základě této prosby bude za nás u Boha prosit, aby se ta situace vyřešila. Máme prosit s pokorou a nechat na Pánu Bohu, jak naši prosbu vyslyší.

DUŠIČKOVÁ POUŤ NA SVATÝ HOSTÝN

Sobota 11. října 2008

Odjezd autobusu ve 13 hodin

Cena 150,- Kč

Podle zájmu pojedete autobus i na vesnice.

Zájemci, přihlaste se u Anny Fojtů, tel: 577320666

Modlitby nemocných

Úmysl na říjen: V tomto růžencovém měsíci obětujeme denně modlitbu svatého růžence za rodiny naší farnosti. Pokusme se o společnou modlitbu růžence v našich rodinách!

V měsíci září 2008 byli pokřtěni:

Šimon Adam Pšenčík z Val. Klobouk

Michal Bezděk z Val. Klobouk

Vojtěch Cahel z Horní Lidče

Vojtěch Pechanec z Val. Klobouk

Nela Fryzelková z Val. Klobouk

Petra Pončíková ze Študlova

Jakub Šarátek ze Starého Města

Martin Vaněk z Val. Klobouk

Dominik Tomeček z Val. Klobouk

Aneta Petrůjová z Val. Klobouk

Alžběta Dorňáková z Val. Klobouk

V měsíci září 2008 byli sezdáni:

Petr Sopek z Brumova a Markéta Trčková z Lačnova

Jaroslav Hořák z Lačnova a Jarmila Cigánková z Poteče

Pavel Ovesný z Val. Klobouk a Romana Manová z Val. Klobouk

Radek Číž z Lidečka a Blanka Molková z Val. Klobouk

Zdeněk Tvarůžek z Poteče a Michaela Smolíková z Lidečka

V měsíci září 2008 byli pohřbeni:

Vladislav Zvonek z Val. Klobouk, nar. 1933

Ladislav Tvarůžek z Poteče, nar. 1936

Anežka Cigánková z Poteče, nar. 1939

Marie Maňasová z Tichova, nar. 1942

Josef Zádřapa z Val. Klobouk, nar. 1938

Josef Změlík z Lačnova, nar. 1936

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 11. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz

Redakční rada: P. Mgr. Karel Janiček, P. Mgr. Stanislav Zatloukal, Mgr. František Dostál, Mgr. František Mikulčík, Milena Novosadová, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné, slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.